

UZTICOTIES DIEVA LABESTĪBAI (HABAKUKS)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hab. 1:1-17, 2:2-4, Gal. 3:11, Ebr. 11:1-13, Hab. 3. nod., Fil. 4:11.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplkāj jūras pamatus.” (Hab. 2:14.)

GALVENĀ DOMA:

Mēs varam vienmēr nesaprast, kāpēc notiek traģēdija, bet mēs varam uzticēties Dievam, vienalga, kas notiek.

Pēc tam, kad mācītājs bija sludinājis par Dieva klātbūtni dzīves izaicinājumos, kāda sieviete viņam iebilda, jautājot: „Mācītāj, kur Dievs bija tajā dienā, kad nomira mans vienīgais dēls?” Redzot viņas sejā dziļas sāpes, mācītājs pēc neilga klusuma brīža atbildēja: „Dievs bija tajā pašā vietā, kur Viņš atradās tajā dienā, kad Viņa vienīgais Dēls mira, lai glābtu mūs no mūžīgas nāves.”

Habakuks, tāpat kā mēs, bija bijis netaisnības, vardarbības un ļaunuma liecinieks. Pat vēl ļaunāk, likās, ka Dievs visā tajā klusē, lai gan Viņš lūdza Habakuku uzticēties Viņa apsolījumiem.

Pravietis savā dzīvē nepiedzīvoja šo apsolījumu piepildīšanos, tomēr viņš mācījās tiem uzticēties. Viņa grāmata sākas ar sūdzību Dievam, bet beidzas ar vienu no visskaistākajām dziesmām Bībelē. Līdzīgi Habakukam, mums ticībā jāgaida laiks, kad pasaule būs „piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplkāj jūras pamatus”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. maijā.

SAMULSUŠAIS PRAVIETIS

Izlasi Habakuka 1. nodaļu. Kādus jautājumus pravietis uzdod Dievam? Lai gan viņa situācija, protams, ir atšķirīga no mūsējās, cik bieži mēs pieķeram sevi, uzdodot šāda tipa jautājumus? _____

Habakuks ir unikāls starp praviešiem, jo viņš neuzrunā ļaudis Dieva vietā, bet drīzāk stāsta Dievam par cilvēkiem. Pravietis sāk savu ciņu, lai saprastu Dieva plānus, ar izmisuma saucienu: „Cik ilgi, Kungs?” Bībelē šis jautājums ir tipisks sēru dziesmām (Ps. 13:1, Jer. 12:4). Tas runā par krīzes situāciju, no kuras runātājs meklē izeju.

Krīze, kurā Habakuks sauc pēc palīdzības, ir vardarbība, kas bija izplatījusies sabiedrībā. Oriģinālais ebreju vārds „vardarbība” ir „hamas”, un Habakuka grāmatā tas ir izmantots sešas reizes. Šis termins ietver gan fiziski, gan morāli kaitniecisku rīcību pret citiem (1. Moz. 6:11).

Būdams pravietis, Habakuks labi zina, cik ļoti Dievs mīl taisnību un ienīst apspiestību. Tāpēc viņš grib zināt, kāpēc Dievs ļauj netaisnībai turpināties. Visapkārt viņš redz vardarbību un likuma pārkāpšanu, un šķiet, ka ļaunie triumfē pār taisnajiem. Tie, kas pie varas, samaitā taisnību, gluži kā tas bija Amosa laikos (Am. 2:6-8), un tā tas bieži vien ir arī mūsdienās.

Dieva atbilde atklāj nākotnes plānus. Kungs izmantos Bābeles armiju, lai sodītu ļaudis. Šis paziņojums pravieti pārsteidz. Viņš nebija gaidījis, ka Dievs izmantos tādu cietsirdīgu armiju, lai pārmācītu Jūdu. 8. pantā babiloniešu kavalērija ir salīdzināta ar leopardu, vilku un ērgli – ar trim plēšošām, kuru ātrums un spēks atnes mokpilnu nāvi viņu laupījumam.

Babilonas cietsirdīgā augstprātība nepazīst nekādu atbildību, nemeklē nekādu nožēlu, nepiedāvā nekādu labošanu. Tā pārkāpj radītās dzīvības visfundamentālāko kārtību. Habakukam tiek pateikts, ka Babilonas armija tiks izmantota kā „Manas [Dieva] bardzības rīkste” (Jes. 10:5). Sods nāks Habakuka dzīves laikā (Hab. 1:5). Visa šī situācija rada pat vēl sarežģītākus jautājumus par dievišķo taisnību.

Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dieva labestībai un taisnībai, ja pasaule šķiet tik pilna ar slikto un ar netaisnību? Kas ir mūsu vienīgais patvērums? _____

DZĪVOJOT TICĪBĀ

Dieva atbilde uz Habakuka jautājumiem Hab. 1:12-17 izvirza vēl vienu jautājumu: vai taisnais Dievs izmanto ļaunos, lai sodītu tos, kas ir taisnāki nekā viņi? Habakuka jautājums 17. pantā ir saistīts ar dievišķo taisnību.

Habakuks bija samulsis ne tikai savas tautas degradēšanās dēļ, bet arī tāpēc, ka šo zemi tiesās kāda cita tauta, kas ir vēl ļaunāka. Praviētis labi apzinājās Jūdas grēkus, tomēr viņa tautieši, īpaši taisnie viņu vidū, ne pēc viena standarta nebija ne tuvu tik ļauni kā pagāniskie babilonieši.

Izlasi Hab. 2:2-4! Kāda cerība šeit ir atklāta? _____

Hab. 2:2-4 ir vieni no vissvarīgākajiem Bībeles pantiem. Īpaši ceturtais pants izsaka evaņģēlija būtību, tas ir pamatā Bībeles pantam, kas iesāka protestantu reformāciju. Mēs saņemam Dieva taisnību ticībā Jēzum Kristum. Mums tiek piešķirta paša Dieva taisnība. To sauc par taisnošanu ticībā.

4. pants ir kopsavilkums glābšanas ceļam un Bībeles mācībai par taisnošanu ticībā. Kā Jaunās Derības autori izmantoja šo pantu? Rom. 1:17, Gal. 3:11, Ebr. 10:38.

Līdz ar jautājumiem par ļaunumu, taisnību un glābšanu Hab. 2:4 atklāj asu kontrastu starp uzticīgajiem un lepnajiem. Katras grupas uzvedība nosaka tās likteni: augstprātīgie cietīs neveiksmi, bet taisnie dzīvos ticībā. Oriģinālais ebreju vārds „ticība” („emuna”) vislabāk ir izteikts kā „uzticība”, „pastāvība” un „uzticamība”. Lai gan tas, kas dzīvo ticībā, netiek glābts savu darbu dēļ, viņa darbi parāda, ka viņš dzīvo ticībā. Viņa ticība atklājas darbos, un tādējādi šim cilvēkam ir apsolīta mūžīgā dzīvība.

JO ZEME BŪS PIEPILDĪTA (HABAKUKA 2. NODAĻA)

Dieva atbilde uz Habakuka jautājumu Hab. 1:17, kā ziņots 2. nodaļā, turpinās dziesmas formā, kas vērsas pret lepto apspiedēju. Vismaz piecas likstas (Hab. 2:6, 9, 12, 15, 19) apstiprina vēsti, ka Babilonas liktenis ir apzīmogots. Ienaidnieks saņems sodu saskaņā ar principu „mēru pret mēru”. Tas, ko ļaunie būs darījuši saviem upuriem, beigās tiks darīts viņiem pašiem. Viņi pļaus to, ko būs sējuši, jo lepnie cilvēki nevar Dievu apsmiet (Gal. 6:7).

Pretēji apspiedējiem, ko Dievs beigās tiesās, taisnajiem ir mūžīgās dzīvības apsolījums Kristū, lai arī kas ar viņiem notiktu šajā dzīvē. Aprakstot uzticīgo atlikumu gala laikā, Atklāsmes grāmatā ir izteiciens „svēto pacietība” (Atkl. 14:12). Patiešām, taisnie neatlaidīgi gaida dievišķo iejaukšanos, pat ja viņi to saskata tikai Kristus otrajā nākšanā.

Izlasi Ebr. 11:1-13! Kā šie panti palīdz mums, kad mēs cīnāmies ar tiem pašiem jautājumiem, ar kuriem cīnījās Habakuks? _____

Dieva galīgā atbilde uz Habakuka jautājumiem bija Viņa klātbūtnes apliecinājums. Uzticība Dieva klātbūtnei un paļāvība uz Viņa tiesu, neskatoties uz to, ka ārēji liekas pretēji, – tā ir Habakuka grāmatas vēsts, kā arī visu Bībeles atklāsmju vēsts. Pravietiskā ticība ir uzticība Kungam un Viņa nemainīgam raksturam.

„Ticība, kas tajā grūtā laikā stiprināja Habakuku un visus svētos, ir tā pati, kas Dieva ļaudis uztur šodien. Pat vistumsākajās stundās un vissarežģītākajos apstākļos ticīgs kristietis var palikt pie visas gaismas un spēka avota. Dienu no dienas ticībā uz Dievu viņa cerība un drosme var tikt atjaunota.” (E. Vaits „Pravieši un ķēniņi”, 386., 387. lpp.)

PIEMINOT DIEVA SLAVU

Izlasi Hab. 3. nodaļu! Ko Habakuks šeit dara, un kāpēc tas ir tik svarīgi, īpaši ņemot vērā smagos apstākļus un grūtos jautājumus, ar kuriem pravietis saskaras? _____

Habakuks izteica savu Dieva ceļu pieņemšanu lūgšanā mūzikas pavādjumā (Hab. 3:19). Pilnīgi apzinoties Dieva spēku, viņš lūdza Kungu atcerēties Savu žēlastību, kad sākas tiesa. Pravietis godbijīgi atceras ziņojumus par Dieva lielajiem darbiem pagātnē un lūdza Viņu tagad glābt. Šķiet, ka Viņš atrodas uz laiku robežas. Ar vienu aci viņš raugās atpakaļ uz iziešanu no Ēģiptes, kamēr ar otru skatās uz priekšu, uz Kunga dienu. Viņš ilgojas pēc Dieva spēka atklāsmes tagadējā situācijā.

Dziesmā 3. nodaļā poētiski aprakstīts, kā Dievs atbrīvoja Israēlu no Ēģiptes verdzības. Tas, kas notika iziešanas laikā, ir vēstījums par lielo tiesas dienu. Ticīgajiem nav jāsatraucas par Kunga dienu, bet viņiem ir jāgaida, jābūt neatlaidīgiem un jāpriecājas savā cerībā.

Dziesma ir arī Dieva spēka, godības un uzvarošās dabas suminājums. Kungs ir aprakstīts kā valdnieks pār visu zemi. Viņa godības atklāsmē ir salīdzināta ar uzlecošās saules krāšņumu (Hab. 3:4).

Dievs tiesā vardarbīgās tautas, tomēr vienlaikus Viņš nes glābšanu Saviem ļaudīm „uzvaras braucamos ratos” (Hab. 3:8). Virspusēji raugoties, Dieva spēks ne vienmēr ir redzams, bet ticīgais zina, ka Dievs ir klātesošs, vienalga, kas notiek.

Habakuks aicina mūs gaidīt Kunga glābšanu, kad Viņš nodibinās Savu taisnību virs zemes un piepildīs pasauli ar Savu godību. Dziedot slavu Kungam, Dieva ļaudis iedrošina cits citu (Ef. 5:19, 20; Kol. 3:16) pārdomāt Dieva darbus pagātnē un cerēt uz godības pilnu nākotni. Habakuka paša piemērs parāda, kā cilvēks var būt neatlaidīgs, dzīvojot ar atklāsmi.

Pārdomā Dieva vadību pagātnē savā dzīvē. Kā tas palīdz tev mācīties uzticēties Viņam un Viņa labestībai, lai arī ko nestu tuvākā nākotnē? Kāpēc vienmēr ir svarīgi raudzīties uz mūžīgo nākotni, kas mūs sagaida? _____

DIEVS IR MŪSU SPĒKS

„Ja viņš koks arī neziedēs un viņakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, .. tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani.” (Hab. 3:17-19) Kas labs ir šeit atklātajā pravieša attieksmē? Kā mēs varam attīstīt šādu attieksmi sevī? Skat. arī Fil. 4:11.

Habakuka grāmatas noslēdzošie vārdi (Hab. 3:16-19) izsaka pravieša reakciju uz Dieva spēka un labestības atklāšanos. Svaigs Dieva glābjošo darbu redzējums iedez Habakukā drosmi, gaidot ienaidnieka uzbrukumu. Viņa bailes satrauc visu viņa iekšējo būtņi, gaidot dievišķo spriedumu nākam pār viņa tautu. Ieburkums var iznīcināt viņu un olīvu kokus, kam Palestīnā bija tikpat augsta vērtība kā vīnogām, labībai un lopiem. Bet pravieša nelokāmā ticība paliek neskarta, jo viņam bija atklāsme no dzīvā Kunga.

Balsoties uz savu pagātnes pieredzi, Habakuks zināja par Dieva absolūto uzticamību. Tieši tāpēc viņš samierinājās ar Viņa tagadējo plānu (Hab. 3:16-19). Neskatoties uz visiem nelabvēlīgajiem apstākļiem, pravietis ir nolēmis uzticēties Kungam un Viņa labestībai, lai arī cik bezcerīga liktos situācija.

Uzticīgā pašāvērbībā Habakuks gaida, lai gan nav nekādu tūlītēju glābšanas pazīmju. Viņš ir pravietis, kas ar dialogu, dzēlīgām piezīmēm un slavas dziesmām ir pamācījis uzticīgos visos laikmetos attīstīt dziļu, dzīvu ticību Glābējam. Pats ar savu piemēru viņš iedrošina ticīgos sarunāties ar Dievu, pārbaudīt savu lojalitāti Viņam grūtos laikos, attīstīt cerību uz Kungu un arī slavēt Viņu.

Habakuks noslēdz savu grāmatu ar skaisti izteiktu ticības attieksmi: neskatoties uz to, cik smaga var kļūt dzīve, cilvēks var atrast prieku un spēku Dievā. Viņa grāmatas pamatā esošā vēsts norāda uz vajadzību pacietīgi gaidīt Dieva glābšanu apspiestības laikos, kam beigas nav redzamas. Tēma „gaidi uz Kungu” Habakuka grāmatā ir dominējošā. Cik īpaši noderīgai šai tēmai vajadzētu būt mums, septītās dienas adventistiem, ja pat mūsu nosaukums izsaka mūsu ticību Jēzus nākšanai? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi šos komentārus, un pārrunājiet, kā tie palīdz mums labāk saprast Habakuka vēsti.

„Uz Habakuka jautājumu ir atbilde. Tā ir atbilde, kas izteikta nevis idejās, bet notikumos. Dieva atbilde notiks, bet to nevar izteikt vārdos. Atbilde noteikti būs, ja tā šķiet pārāk lēna, gaidi to. Tiesa, starplaiku ir grūti panest; tas, ko viņš redz, taisnajam iedvēš šausmas. Uz to ir dota atbilde: „Taisnais no ticības dzīvos.” Tā ir atbilde, kas atkal nav izteikta idejās, bet gan izdzīvošanā. Praviētiskā ticība ir uzticība Viņam, kura klātbūtnes klusums ir izpratnes forma.” (Abraham J. Heschel „The Prophets”, 143. lpp.)

„Mums jāsargā un jāizkopj tā ticība, par kuru liecinājuši pravieši un apustuļi – ticība, kas satver Dieva apsoliņumus un gaida atbrīvošanu no Viņa nolemtā laikā un veidā. Drošais praviešu vārds galīgi piepildīsies mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus krāšņajā atspīdēšanā, Viņam nākot kā kungu Kungam un ķēniņu Ķēniņam. Gaidīšanas laiks var likties pārāk garš, dvēseli var nomākt smagi apstākļi, un daudzi, uz kuriem kādreiz pašāvamies, var pakrist ceļmalā, bet līdz ar pravieti, kurš centās Jūdu iedrošināt nesalīdzināmi lielākas atkrišanas laikā, pašāvīgi teiksim: ‘Kungs ir savā svētajā namā; klusu Viņa priekšā visa pasaule!’ (Hab. 2:20, Glikā tulk.)” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 387., 388. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Apkopo Habakuka dialogu ar Dievu. Kādas bija viņa galvenās sūdzības? Kā viņš reaģēja uz Dieva atbildēm? _____

2. Vai varētu būt, ka Dieva acīs godīgi jautājumi un pat šaubas ir pieņemamāka reliģiskā attieksme nekā tikai virspusēja ticība? Pamato savu atbildi! _____

3. Iepriekšējās septiņās dienas adventistu paaudzes ticēja, ka šajā laikā Kristus jau būs atnācis un ka viņi redzēs visu brīnišķīgo apsoliņumu galīgo piepildīšanos. Kā mēs, jau cita paaudze, mācāmies saglabāt ticību, gaidot Viņa atgriešanos? _____
